

Laura (24) is psychiatisch verpleegkundige in FPC Antwerpen op een behandelafdeling van persoonlijkheidsstoornissen. Van kinds af aan is ze heel empathisch en verpleegkundige is dan ook helemaal haar ding. Ze koos voor psychiatische verpleegkundige omdat ze geïntrigeerd is door hoe onze gedachtegang in elkaar kan zitten.

Compagnon, aanspreekpunt, en ondersteuning

Werken in een specifieke setting zoals FPC Antwerpen is niet altijd evident. Het is complex werk en soms een loodzware job. Je moet sterk in je schoenen staan. Toch beoefent Laura haar job met hart en ziel:

Je bent heel veel op de afdeling. Je werkt preventief en de-escalerend in de mate van het mogelijke. Met de patiënten waar je de individuele begeleider van bent, voer je wekelijks een gesprek aan de hand van een signaleringsplan om te kijken hoe het met hen gaat. Je bedeeft de medicatie aan de patiënten. Je zoekt oplossingen voor vragen die patiënten hebben en je bent bezig met de werkblokken en de therapieën; de patiënten ernaar toe brengen, terug gaan halen, afspraken maken bij de dokter, bij de tandarts, bij de medische dienst, etc. Verder moet je er gewoon zijn voor de patiënten, als compagnon, als aanspreekpunt, als ondersteuning. In het contact met de patiënten is het heel belangrijk dat je hen kent, dat maakt het allemaal wat vlotter. Natuurlijk is het in het begin nog zoeken naar een gerichte aanpak. Bij elke patiënt is dat heel specifiek, je kan de ene patiënt niet benaderen op dezelfde manier dat je een andere patiënt benadert. Het is heel persoonsgebonden. Dat vind ik er ook zo boeiend aan. Eens je je patiënten kent, weet je op welke manier je ermee moet omgaan en dan kan dat heel tof zijn. Want je kan soms een uur zitten lachen en zeveren met de patiënten. Dat is leuk. Dat schept die vertrouwensrelatie.

Lachen, gieren, brullen

Om kwalitatief hoogstaande en veilige zorg te bieden dient de werkvloer een positieve, stimulerende en veilige werkomgeving te zijn. Daarom worden de medewerkers voortdurend bijgeschoold en worden ze onder andere bijgestaan door een interne en externe preventieadviseur, een vertrouwenspersoon en een bedrijfsopvangteam. Verder kunnen ze ook beroep doen op fysieke beveiligingsmiddelen en procedures, richtlijnen en instructies. Het belangrijkste in dit geïntegreerde veiligheidsbeleid is echter de kracht van het team en de wisselwerking tussen het zorgpersoneel en de patiënten:

We hebben een heel leuk team. We zitten allemaal op dezelfde golflengte. Dat is lachen, gieren, brullen op de verpleegpost. Maar dat heb je ook wel nodig. De job is niet altijd even gemakkelijk, dan heb je een veilig team nodig om op terug te vallen. We kunnen lachen bij elkaar, we kunnen wenen bij elkaar, dat kan allemaal. We moeten heel consistent en heel consequent optreden. Je bent met patiënten bezig die niet altijd even gemakkelijk zijn. Het is daarom heel belangrijk dat we op één lijn staan en vooraf alles met elkaar kunnen bespreken en niet op ons eentje gaan beslissen. Ik merk dat al mijn collega's mij echt steunen. Er is een keer geweest dat ik, met reden, heel kwaad was op een patiënt en dat ik ben uitgebarsten in de verpleegpost. Toen vroegen mijn collega's meteen hoe het met mij ging en of ze iets voor me konden doen. Dan voel je dat je er niet alleen voor staat. Dat kan misschien banaal klinken, maar dat zijn de kleine dingen die het mooi maken.

